

Мнѣнието на майсторитѣ е, че до като не вградятъ нѣкоя тукъ душа да пази храма, зданието не може се повдигне... Слѣдъ дълги разговори и подъ влиянието на фанатизма каманаритѣ рѣшаватъ, че на когото жената дойде слѣдующата нощъ първа да му донесе хлѣбъ нея ще да убиятъ... III-то дѣйствие прѣдставлява напрѣгна-ното състояние на работниците—всѣкой отъ тѣхъ е казалъ на жена си най-късно да дойде... Но ето че младата булка на Петка неизтърпѣва и се явява първа съ хлѣбъ и сладки думи на уста... Той се вълнува, плаче и е безсиленъ да я заведе подъ скелята. Тя го пита защо плачешъ?—Защото си изгубихъ подъ скелята вѣнчалния пръстенъ... Тя отива да го търси—Каманаритѣ я засипватъ съ камъни. IV-то дѣйствие. Свършенъ е храма. Смръква се, проходящи... Петко—лудъ чака жена си да се яви на заклѣтия камъкъ да търси пръстена му. Настъпва нощъ, тя се явява, Петко въ вълнение...—Това е всичко. Азъ не съмъ написалъ още нито буква и надали скоро ще да начена. Сега отъ врѣме на врѣме чета народни пѣсни—това таинствено сжкровище на българската душа... Само сега тя се разтваря тѣй естествено: убита, смазана и неохотно весела, както никой другъ пжтъ не съмъ я виждалъ... Бихъ те посвѣтвалъ и тебе да се занимаешъ, да прочетешъ тия плодове на народната муза въ съзвучието на които ще чуешъ бръмчението на тая безнадежд-

на струна, която звучи, може би, въ душата на всѣкой българинъ.

Това е всичко: какъ живѣя, що мисля, какво работя. Остатъка ще ти допълнятъ българскитѣ списания. Отъ врѣме на врѣме ще прочиташъ и тамъ по нѣщо. I-та книга отъ „Очерки и картинки“, както ми се струви нѣма да се яви скоро, защото не намѣрихъ, па й не съмъ търсилъ издатель. По всѣка вѣроятностъ I-та и II-та книжки отъ „Оч. и Кар.“... когато сж готови—излизатъ на по 20 коли всѣка. Ще излъзятъ кога се върна въ България слѣдъ двѣ години. А сега ще търся издатель за повѣстѣта „Щастие“, която ще излъзе около 7 коли. Ако можешъ да намѣришъ нѣкой книжаръ, ще ти бжда много благодаренъ. Прѣзъ това врѣме ще печатамъ изъ списанията.

Накрай нека ти кажа, че азъ съ живъ интересъ чета твоитѣ стихове, отъ които особено ми се хареса първото въ прѣд-последнята книжка на „Б. сб.“ Въобще въ всѣко твое произведение се забѣлѣзва да грѣй тоя божественъ огънь и азъ вѣрвамъ, че нѣма да се мине много врѣме кога ти ще стжпишъ на собственитѣ си крака и ще прѣстана да гледамъ, че прѣзъ твоитѣ стихове надничатъ Alfred de Musset, ту Кирилъ Христовъ. На работа и на прѣдъ!... Кога се появи „Що би сторилъ“, ще ти напиша по на дълго върху белетристиката. А сега прощавай, защото и безъ това азъ довольно дълго